

Zaslužena kazen.

Lord Cannel v Londonu je kupil pri nekem kapitanu krasno tigrasto mačko iz Indije. Izredno velika, redka in lepa žival je izzvala splošno navdušenje pri njegovih znancih. Gospa Cannel se je hotela postavljati z novo igračo in je pričela mačko dnevno voditi na sprehod. Pa mačka seveda ni rada sledila gospodinjici na jermenu po preobljudenih londonskih ulicah. A njena gospodinja je kmalu izmislila še novo muko. Obešala je mački na vrat svojo ročno torbico. Odvezala je torbo, če je šla v trgovino nakupovat, in jo zopet pritrdila na ovratnico, če je prišla nazaj na ulico. Nesrečna mačka se je stalno otepala in se poskušala otresti neljubega bremena. Na ulici so se dnevno ponavljali neljubi surovi prizori. Naposled se je nekoč zaletela podivjana mačka v izložbo nekega zlatarja, v obupu razbila steklo in se občutno poškodovala. Stražnik, ki je bil priča dogodka, je ovalil lastnico mačke. Sodnik je priznal, da je kriva gospa Cannel trpinčenja živali, ji prepovedal mačko vlačiti po ulicah in jo obsodil na 50 funtov globe. Če ne bo zalegla ta sicer izdatna kazen, bo prihodnjič romala gospa v zapor.

Moderna bojna šola.

V nemški armadi so uvedli nov način pouka za bojevanje. V sobo, kjer se vojaki uče, prinese model vasi z okolico. Okrog vasi so hribčki in drevje — prav kakor v naravi — po katerih so v vodih ali posamezno razdeljeni mali vojaki iz cinka. Iz cinka so tudi topovi, strojne puške in tanki. Pravi vojaki pa sedaj prično predstavljati cinaste vojaške, strojnice in drugo morilno orožje ter se s tem uče, kako je treba ravnati, kadar bi šlo zares. — Pa pravijo, da se svet razorožuje? — Pa še kako?

Za našo deco.

Čarobna lutka.

(Dalje.)

»Dobro jutro, Anton!« je rekel, ko je vstopil. »Oh, to si ti, Peter!« je pozdravil Anton. »Baš drago mi je, da te vidim. Tako blizu sva drug drugemu in kljub temu nisva nikoli skupaj. Jedva se pozdravljava. Tudi vem, da sem temu kriv i jaz. Pa kaj moreš storiti, ko sem vedno toliko zaposlen, da nimam niti časa za najkrajši razgovor.«

»Pri meni je isto«, je odgovoril Peter. »Neprestano moram delati in kljub temu ne morem napraviti toliko lutk, da bi mogel zadovoljiti vse svoje odjemalce. Prislužim si več ko sam potrebujem. Glej, že danes v jutro sem mnogo izkupil. Za eno edino lutko sem dobil tri tisoč zlatnikov. Ne vem pa, če je to pravi denar. Hočeš ga videti in preizkusiti?«

»Prav rad, le pokaži mi ga!«

»Evo tu nekoliko teh zlatnikov!« je rekel Peter in je vrgel na mizo pest novih, svetlih zlatnikov.

Anton jih je s pomočjo svojih priprav pazljivo pregledal in ugotovil, da so zlatniki od čistega zlata in da imajo zelo veliko vrednost. — »Samo pazi«, je dodal, smejoč se, »da ne bi bil to začaran denar, kajti tedaj današnji posel ne bi bil dober.«

»Kako to?« je vprašal začudeno Peter.

»Tedaj bi našel nekega dne namesto zlatnikov samo blato in kamenje, če je res, kar tako pripovedujejo.«

»Tega se ne bojim«, je odvrnil Peter samozvestno in je zopet spravil svoj denar. Nato se je poslovil in se je podal v svojo prodajalno.

»Začaran denar! Ah! Ah! Kamenje in blato«, se je začel smeјati Peter. »Gola zavist ga je, če mi to pravi.«

Drugega dne je Anton opoldne zaprl svojo delavnico ter se je hitro nekam napotil.

»Tako delam tudi jaz, če me kaj muči. Tako nekam zbežim. Gotovo je odšel na polje, da tam prebije dan kakor jaz zadnjič.« Tako je mislil zlobni Peter.

Ali varal se je. Ni pretekla niti ena ura, kar se je Anton spet vrnil, vzel svoje klavirce in tolkel mnogo dalje nego običajno. V jutro, preden so petelini zapeli, je že zvenelo njegovo nakovalce, budeč sosedo. To je bilo tako več dni zaporedoma. Zvok klavirja je prenehal samo opoldne, ko je Anton zaprl prodajalno ter se je oddaljil vedno v isti smeri.

Sosedje so kmalu dognali, da je postal Anton nekako otožen in da ima v svoji delavnici čimdalje manj dragocenih predmetov, čeprav dela brez prenehanja. Vsi so ga obžalovali razven Petra.

V najbolj skritem delu mesta je bila trgovinca, nad katero se je svetil napis: »Zlate škarje.« Videlo se je takoj, da je to delavnica krojačeva. Nekaj časa sem ni bilo v njej nikogar, ki bi delal, razen malega rokodelca Tita. Sem je prihajal Anton vsakega dne. Krojač ni bil nihče drug nego njegov oče.

»Mojstru je danes boljše«, je rekel Tit sedem dni po prvem Antonovem posetu. »Mestni načelnik, ki je hotel mojstra spraviti v zapor, je bil danes tu in je naznanil mojstru, naj bo brez skrbi in da mu ni treba v zapor, ker ste plačali del dolga za svojega očeta.«

»Načelnik je bil zelo dober«, je menil Anton. »Dal mi je dovolj časa, da izplačam dolg svojega očeta. Še en mesec, pa bo vse poravnano. Ti, Tit, si dober fant, na tebe ne bom pozabil.«

Dalje sledi.

Medvedek.

(Povest v slikah.)

45. Miško na begu.

Miško skoči pri oknu. Na tleh je. Oči mu iskrijo od radosti. »Hvala! Hvala! dragi mi miški. Vama gre zahvala, da sem prost.« Teče na vso moč. Niti ozreti se ne utegne. Misli le na to, da bi bil čim prej doma.

46. Iznenadenje.

V trenutku, ko je pobegnil Miško, se pojavita orjak in čarovnica. Oba sta vesela. Čarovnica vzame ključ, a ko odklene vrata, grozno krične. Miška ni več bilo v koči.

(Dalje sledi.)